

BERGSON WINTER CHALLENGE POLEN 2008

a-vent:	Bergson Winter Challenge	datum:	4 maart 2008
locatie:	Polen	teameden:	Frank van Waardenburg Winfried Bats
afstand:	150 kilometer		
duur:	40 uren		
disciplines:	Hardlopen, atb'en, oriënteren	auteur:	Winfried Bats

BERGSON WINTER CHALLENGE POLEN 2008

wodka, boksbal en Berlijn

Onderhand wordt het een terugkerend evenement voor mij: de Bergson Winter Race in Polen. Onderhand ben ik bij vier edities geweest en zal dit de vijfde worden. Twee keer heb ik zonder succes een Masters poging met onder andere Mirjam (team AMI), Nauk (Team AMI) en Raymond Beeren (DART) ondernomen. Vervolgens twee keer succesvol een Speed Race uitgelopen met Thijs (Team AMI) en vorig jaar met André Moes. Dit jaar is Frank van Waardenburg (Team AMI) "aan de beurt" en reizen we samen af naar Polen. Het staat dus met twee tegen twee gelijk tussen Nederland en Polen. Deze editie betekent dat het drie tegen twee voor mij persoonlijk kan worden waardoor ik mij moraal niet meer verplicht voel om terug te hoeven komen. Maar wanneer het twee tegen drie voor Polen zou worden zou ik op morele basis nog minstens twee keer moeten terugkeren en de race succesvol moeten uitlopen. Tot zover de inleiding over Polen want ik had me voorgenomen eens te proberen het verslag kort te houden. Ik klaag regelmatig in mijn werk over de uitgebreide documentatie, zelf ben ik ook niet van het beknopte dus. Het zal me echter waarschijnlijk ook nu weer niet lukken.

De Bergson Polen. De enige echte winterrace in Europa met een serieuze Master race voor gemengde teams van vier personen en een evenzo serieuze Speed race voor koppels. De Speed race van 150 kilometer en waar je veertig uur over mag doen blijft een grote uitdaging. In 2006 viel 60% uit, in 2007 70% en ook dit jaar zal ongeveer 50% uitvallen. Er zijn buiten de Oost Europese landen een handje vol Engelsen, Denen en Duitsers. Alleen in 2006 zijn er andere Nederlanders in Polen geweest voor de winterrace.

We zijn ondergebracht in een oud hotel met kleine kamers. We slopen een tussen deur eruit en verbouwen de kamer om een beetje met de spullen uit de voeten te kunnen. De fiets wordt gecheckt en het materiaal gaat tien keer door de handen tot het een definitieve plek in de race rugzak, de materialenkist of de opslag tas krijgt. Ook al race ik inmiddels al 11 jaar, voor iedere race twijfel ik weer wat wel of niet mee moet. In dat opzichte lijk ik wel een twijfelende vrouw in de H&M. Frank en ik rijden wat rond met de auto tot het donker is en maken ook kennis met de wat onveilige Poolse infrastructuur. Bij het oversteken van een spoorlijn komen we na vier meter uit op de hoofdweg. Die kunnen we niet oprijden vanwege het voorbijrazende verkeer. Plotseling horen we getik buiten en ziet tot onze schrik de slagboom omlaag komen. In de laatste seconde schieten we de weg op net nadat een auto is gepasseerd en we in de achteruitkijkspiegel de slagboom neer zien dalen. Even later en we hadden de auto moeten uitdeuken om alle materiaal weer mee te krijgen.

Om half tien op dinsdagavond staat iedereen op het marktplein van Piwniczna-Zdroj waar alle zestig team afzonderlijk op het podium worden gepresenteerd. Toevallig finisht net voor het startschot een team van de Masters. Wat een mooi moment om binnen te komen. Dat is wel iets anders dan een onthaal door twee slaperige Polen die uit een bus springen en je een fles champagne in de handen drukken. Om tien uur exact klinkt het startschot voor de Speed race. Ongeveer drie kwart van de teams lopen naar het zelfde eerste Checkpoint. De eerste etappe is namelijk een korte oriëntatieweg van vijf kilometer waarvan je de checkpoints in willekeurige volgorde mag aflopen. Bijna honderd

Speedracers lopen in de nacht langste de steile weg onder het dorpskerk naar de eerste CP. Het tempo is enorm hoog en we lopen redelijk voorin mee om te voorkomen dat we straks bij een CP in een rij moeten wachten op de knijper om af te ponsen. Enigszins brutaal bemachtigen we de knijper en lopen samen met de rest van de teams nagenoeg in colonne naar de tweede CP. Na vijf CP's is het deelnemers veld al wat uit elkaar geslagen en zien we op weg naar de start al de eerste teams langsfietsen die zijn begonnen aan de drieëndertig kilometer durende fietsroute.

Het is eigenlijk een wat saaie route. We moeten klimmen vanuit Piwniczna-Zdroj naar 840 meter over een afstand van zo'n negen kilometer. Het klimmen zit met name in de laatste drie kilometer en dan ook nog eens op met ijs bedekte wegen. Onderweg ga ik onderuit en glijd direct een aantal meters naar beneden. In een team moet je de krachten verdelen en gebruik maken van elkaars kwaliteiten. Ik heb een sleepje en houd hiermee Frank af en toe tijdens het klimmen wat dicht bij me. De weg wordt opeens erg steil maar ik fiets te lang door met de sleep waardoor ik bijna ontplof van de hitte die het lichaam genereert. Bovenaan rollen we de warme rainlegs naar beneden - altijd lekker, ook als het niet regent maar gewoon koud is - en schieten over dezelfde weg als waarmee we zijn gekomen terug naar het dal.

Onderweg passeren we de andere veertig teams die op dat moment nog achter ons liggen. Onder in het dal moeten sommige fietsers nog beginnen aan de klim, da's al een hele achterstand. Het weer is niet heel erg winters. Het is redelijk "warm" voor Poolse begrippen. Op hogere hoogte is er wel sneeuw te vinden maar van een echte winter race is niet echt sprake. Dit maakt de race ook erg snel, en dat zijn naam weer eer aan. We fietsen in een lekker tempo langs de rivier die Polen van Slowakijse scheidt. Vanuit het dal klimmen we naar een berghut op 1100 meter hoogte. Hier is ook tevens de Transition Area. Ook hier is het laatste deel van de klim erg steil en alle teams moeten lopen over

een steil en vastgevroren modderig pad die uitmondt in de open grasvlaktes. We kiezen onze eigen route met de kompas en komen exact uit bij het hutje achter de top van een heuvel terwijl veel teams over de vlaktes rondwalen op zoek naar het wisselpunt.

We gunnen ons weinig tijd voor de wissel en vertrekken na ongeveer tien minuten voor de trekking van bijna zestig kilometer. Ik voel me opeens erg misselijk en wijt dit aan de explosieve start en klim inspanningen. Frank neemt het kaartlezen over en we lopen over de besneeuwde en verijsde graat naar de eerste CP van de trekking die ergens in het bos door ons wordt gevonden. Na een hele lange afdaling lopen in tegenstelling tot voorgaande jaren veel teams nog bij elkaar. Dat is bijzonder. We halen dan weer een team in om vervolgens later weer door hetzelfde team ingehaald te worden. De benen voelen al aardig verzuurd bij sommige steile stijgingspercentages maar mijn misselijkheid is alweer wat verdwenen. Naderhand besef ik me dat ik wel vaker misselijk ben in het begin van een race. We treffen onderweg het Deense gemengde team. Ze balen want hij was zijn helm vergeten voor de special task onderweg en moest snel teruglopen om hem op te halen. Ze zaten anders nog een flink stuk voor ons. Na een nieuwe top te hebben bereikt dalen we weer naar het bekende dal waar de start en finish is gelegen om naar een tweede fase in de trekking over te gaan. We verkiezen een lange langzaam stijgende asfalt weg boven een golvend pad. Frank wordt bij het licht worden slaperig en door zijn stok uiteindelijk vast te houden terwijl ik voor hem loop kan Frank even de ogen sluiten terwijl ik hem om de gaten in de weg leidt. Een mooie manier om als een soort locomotiefje toch even wat "rust" te kunnen pakken. Exact om half zeven passeren we een winkel waar de bakker net begint aan het uit laden van vers brood. We kopen snel broodjes, appels en sap en genieten lopend van het hemelse verse ontbijt. Het ontbijt wordt afgesloten met een enorm steile stijging naar de CP waar we hete thee krijgen aangeboden. We liggen ergens begin twintigste plaats.

Inmiddels lopen we weer op hoogte over een golvend doch langzaam stijgend pad wat rond de duizend hoogte meters schommelt. Plotseling roept Frank en we zien vlak voor ons op nog geen twintig meter afstand een kudde van zo'n tien stevig uit de kluiten gewassen reeën rennend en met grote sprongen van onder ons naar boven rennen om vervolgens vlak voor ons te passeren. Na dat ze ons passeren ruiken we een doordringende geur van wild. Prachtig. We proberen het tempo erin te houden om op de top niet bij de special task te moeten wachten. We worden toch nog door twee teams ingehaald maar de wachttijd valt mee. We moeten via een speleo ladder in een houten toren klimmen van waaruit we een geweldig uitzicht hebben op het Tatra gebergte in de verte. Vervolgens mogen we weer naar beneden abseilen. Het Engelse team, de Camracers, nuttigen hier hun warm gemaakte maaltijd die op basis van een chemische reactie van bepaalde stoffen zich zelf op weet te warmen.

Terwijl we afdelen komen we wederom het sympathieke gemengde Deense team tegen die ons tegemoet omhooglopen. Ze liggen nu weer achter ons. Het blijkt dat ze per ongeluk het dal zijn ongelopen. In totaal heeft dit ze twee uur gekost. Wanneer je in Nederland een verkeerde afslag neemt tijdens een race kun je meestal één of twee paden verderop je verlies goedmaken. In races in met meerdere hoogtelijnen wordt dit zwaarder afgestraft. Zij is de vrolijke bikkelaar van de twee en roept dat ze door moeten wanneer hij ons graag even uitlegt wat mis is gegaan. We lopen een heel lang en enigszins saaie bosweg af naar het dal. Net buiten het dorp rusten we bij een bankje om blaren van Frank door te prikken. Hier heeft hij normaal geen last van maar nu moeten we bij gebrek aan blaarprik middelen met zijn Buck- knife overgoten met alcohol de blaren open prikken. Terwijl we dit doen passeert het Deense team weer. Zij draagt de twee rugzakken, hij loopt er achter aan en wijst met zijn vinger naar zijn hoofd terwijl hij met zijn andere naar haar wijst. "Crazy" roept hij zachtjes.

We hebben nu de eerste twee fases van de trekking achter de rug. Ongeveer zo'n veertig kilometer. Het is zelfs warm wanneer we bij een CP bij een ruïne aankomen. We lopen binnen twee minuten door om zoveel mogelijk gebruik te kunnen maken van het daglicht. Onderweg belanden we in de berghut Labowska Hala op ruim duizend meter

hoogte. We doen ons snel tegoed aan pannenkoeken met zachte kaas en warme chocolade. Goede les: eet wanneer je kunt!

Onderweg passeren we een Pools gemengd team waarvan de man strompelt als gevolg van pijn aan zijn knie. We vragen een aantal keren of wij iets voor hem kunnen doen. Het is nog een lange weg door de sneeuw voor hem en wanneer het donker wordt dan wordt het kouder, omdat je erg langzaam beweegt wordt je vervolgens nog kouder etcetera. Zij onderbreekt ons met "he's alright, ha has me". Zij zal later met bij een ander team aansluiten om vervolgens de race uit te lopen. En dat op een moment waar menig racer wellicht zou zeggen: "samen uit, samen thuis". Wat zijn er toch veel bikkels van vrouwen in deze sport. Ze gaan gewoon door en je hoort ze niet klagen. Ze blijven overwegend altijd lachen en vrolijk kijken. Het wordt misschien ooit in de toekomst wel een handicap om een man mee te nemen. Zie het al voor je: klassement vrouwen en gemengd (waarvan minimaal één deelnemer een man is). Enkele jaren geleden was ik onder de indruk van een Australische vrouw die de bikkels was vergeleken met de andere Ozzies in haar team. Ze werd dan al mopperend en klagend over de prestaties van de mannen geïnterviewd terwijl achterin beeld de mannen strompelend en met verbeterde gezichten haar volgden. "Wimps" riep ze dan.

Met het voltooiën van de zestig kilometer trekking is het tempo er wel even uit. Het begint te driezelen boeven op de berg waar in de TA diverse tenten zijn opgezet voor het materiaal. We pakken wat droge spullen en eten en duiken dertig minuten de berghut in. Hier krijgen we soep en thee, en lossen we noodles met heet water op. We wisselen en drogen onze kleren en bereiden ons voor op de laatste fiets etappe van ruim vijfenzeventig kilometer. Het is een stuk kouder geworden, zeker met de natte sneeuw die nu valt. De gezellige berghut is vol. Met zowel races als Poolse bierdrinkers. Het Deense team heeft besloten te stoppen vanwege ernstige blaarvorming. Het is een wonder dat ik dit keer relatief weinig last van mijn doorgaans softe voetjes heb. Frank heeft er echter wel meer last van maar het gaat nog steeds goed.

Het is een lange natte sneeuw afdaling die helemaal tot het dal bij Muszyna leidt. Doordat de helft van de wegen volledig verijst zijn moeten we het rustig aan doen. Doordat het lang duurt en we amper in beweging zijn worden we binnen no time koud tot op het bot. We speuren wat rond en duiken bij een verouderd restaurantje in Powroznik naar binnen. Teruglezen lijkt het wel alsof we alleen maar overal stoppen om te eten en te drinken. In zeker zin is dat ook zo. Dit keer moeten we echt stoppen en worden we warm onthaald door de eigenaar. Terwijl we onze spullen over de stoelen en verwarmingen hangen aanschouwen we het plezier die de eigenaar met een klant beleeft aan een kermis boksbal die midden in het restaurant staat opgesteld. Binnen twintig minuten staan we met wodka in de hand ook met de man mee te slaan op de boksbal. Al met al een bizarre en bijna surrealistische ervaring. Even later zitten we weer op de fiets en zijn weer voldoende uitgerust. Nu komt echter de slaap ons overvallen waardoor we op het volgende bemande CP beslissen om onze eerste twintig minuten durende powernap te nemen op de vloer van een kleine ruimte.

Afgekoeld stappen rijden we via een klim naar de volgende CP. Net voordat we bij de CP arriveren krijgt Frank een lekke band. We wisselen snel de band en pompen hem snel op met een gaspatroon. We horen direct dat deze band direct lek is geraakt. De band

wisselen we direct voor en tweede binnenband, we hebben er drie bij ons dus we mogen er nog eentje verknoeien. We zijn echter wat voorzichtiger en inspecteren nauwkeurig de buitenband aan zowel de binnen- als buitenkant. Dit keer gaat het beter. De laatste honderd meter voert ons met de fietsen over een zeer nat en modderig paadje naar de CP. In dit geval een tentje waarin twee vrijwilligers enkele dagen achtereen vertoeven. Het blijft ongelooflijk. Ieder jaar verblijven vrijwilligers dagen achtereen op een CP in een tentje. En dus ook wanneer er een meter sneeuw ligt.

Ik heb voor de fietsetappe goretex sokken aangetrokken. En die bevallen uitstekend. Ze zijn droog en warm. Misschien dat het met warm weer een minder positieve uitwerking heeft maar voor nu bevalt het prima. Na een klim gaat de weg over in een sneeuwondergrond. We moeten weer lopen maar het komt wel goed uit. Ik kan heel even met de fiets in de hand lopend en met de andere hand aan de rugzak van Frank even mijn ogen sluiten. Frank heeft het niet zo op met zingen maar ik heb dat nodig om wakker te blijven. Frank heb ik in ieder geval één keer zover kunnen krijgen om me helder te houden. Tegen dag aanbreken passeren we de CP bij de berghut van de pannenkoeken, dit keer slaapt iedere vrijwilliger binnen en worden ze even wakker om ons teamnummer en tijd te noteren. We ploeteren een stuk door de sneeuw om vervolgens lopend een enorm steile afdeling met de fiets aan de hand te doen. Iedereen heeft het later over deze afdaling. Frank's knie is echter zodanig gevoelig dat hij achteruit naar beneden moet lopen. Er blijft niets anders over dan dat ik twee fietsen aan de hand naar beneden leidt. Het kost enorm veel energie en het zweet gutst over mijn rug. Gelukkig zijn we bijna bij de finish want in deze weersomstandigheden wil je niet zweten. We fietsen in hoog tempo naar de laatste special task die net voor de finish is gelokaliseerd. Middels een tyrolean travers steken we een rivier over. We pakken de fietsen en fietsen naar de finish waar een fotograaf ons begroet en twee vrijwilligers uit de auto springen om ons felicitaties en champagne te overhandigen. We hebben er bijna 34 uur over gedaan. We hebben bijna 40 uur geleden op een papiertje onze aankomsttijd geschreven: 8 uur in de ochtend. We zitten er hooguit twee minuten naast.

We wonen de sluitingsceremonie, met lokale folklore en dans, bij en rijden na het ontvangst van ons certificaat direct weg richting Nederland. We slapen 's nachts drie uurtjes aan de kant van de weg. Vlak onder Berlijn krijgen we echter pech. Op slechts vijf uur van huis verwijderd. Hier hebben we geen zin in na zo'n weekend. Een behoorlijke domper. We worden weggesleept, huren een auto, rijden terug naar Nederland en de volgende dag rij ik na mijn werk op en neer naar Berlijn om de gerepareerde auto zelf op te halen om vervolgens 's nachts om half vier mijn bed in te kunnen duiken en de volgende dag weer aan het werk te mogen. We doen dus uiteindelijk 23 uur over de terugreis. Route Mobiel (en de ANWB ook) zorgt pas voor repatriëring wanneer de auto niet binnen 48 uur gerepareerd kan worden. Lees goed de kleine letters dus.

In alle opzichten zijn we dus tijdens en ook na de race getest. We hebben wederom een prachtig avontuur meegemaakt. Het staat dus voor mij persoonlijk 3-2 tegen Polen en ik hoef niet meer terug. Ook Frank heeft zijn revanche op Polen 2005 weer goedgemaakt maar bovenal kijken we terug op een super ervaring waar we goed met elkaar hebben geracet. Racen in het buitenland blijft fantastisch, ook al (of wellicht juist daarom) moet je er even en stukje voor rijden. Met de WERS zie je in ieder geval het animo voor buitenlandse races toe nemen, een mooie stimulans voor Adventure Racend Nederland.

Frank van Waardenburg
Winfried Bats